

Φωτογραφία: Joyce Tenneson

Γιατί δεν έχει ρεζέρβα η Μπεατρίς;

Σάκης Σερέφας

Όλα άρχισαν όταν στάμπαρα την Μπεατρίς. Στο πάρκο είχα καθίσει στο συνηθισμένο μου παγκάκι. Ακριβώς απέναντι από τη λιμνούλα με τις πάπιες. Τις πολύ ψηλομούτες πάπιες. Τις έχετε δει πώς ποζάρουνε; Σαν κοκότες. Αλλά δεν φταίνε αυτές. Εκείνος ο Σάλιτζερ φταίει. Οι πάπιες του Σέντραλ Παρκ. Σιγά ρε κορίτσια, μην το παίρνετε πάνω σας. Κι άλλες πάπιες γίνανε μυθιστόρημα, αλλά δεν την ψωνίσανε έτσι. Να, όπως εκείνες του Άντερσεν. Σεμνές. Σωστές. Ή μήπως ήτανε χήνες εκείνες; Τέλος πάντων, όλα άρχισαν όταν στάμπαρα την Μπεατρίς.

Τετάρτη, έντεκα η ώρα το πρωί. Η ώρα των νταντάδων. Μου άρεζε να κοιτάζω τις νταντάδες όταν σπρώχνανε τα καρότσια με τα μωρά. Κάτι συμβαίνει με το σώμα τους. Πόδι πίσω, χέρια μπρος, σπρώξιμο καρότσι, ρόδα από καρότσι μαγκώνει σε πέτρα, πόδι νταντάς βάζει δύναμη σπρώξει καρότσι μήπως ρόδα καβαλήσει πέτρα, τότε καπούλια νταντάς τουρλώνουν μιαμ μιαμ, Πίτερ τέλει ντακώσει λος καπουλίος. Εγώ είμαι ο Πίτερ.

Δεν την είχα ξαναδεί. Πορτορικάνα, τρίτης γενιάς μετανάστρια, μητέρα κατάκοιτη στο σπίτι, μοναχοκόρη, παιδί μου εσένα μόνο έχω στον κόσμο και χάιδεψέ μου τον καθετήρα, έτσι τη φαντάστηκα τη ζωή της καθώς τη χάζευα καθισμένος στο παγκάκι.

Μπεατρίς Ντελσόλ. Μιγάδα. Συλλεκτική μιγάδα. Έβενος. Δέρμα καφετί του κοκκοφοίνικα. Του κοκκοφοίνικα που τον έτριψαν με γυαλόχαρτο και του πέρασαν ένα λούστρο παρκετίνη. Λείος λαμπερός λαμπίκος ζουμερός. Ζουμ στο πρόσωπό της. Μάτια υγρά σπινταριστά σα να φρενάρει μια Φεράρι κόντρα στο κύμα. Χείλια μπον φιλέ, δόντια κουφετί-τρε διαμαντέ, ρουθούνια μάρκας Μπεατρίς Ντελσόλ, χειροποίητα, από φινό κατεργασμένο δέρμα αντιλόπης, σε ρυθμό αρ-νουβό.

Ο ήλιος τη λούζει ολόσωμη. Φοράει ένα λευκό φόρεμα. Φτηνιάρικο. Τσίτι. Ο ήλιος το εμβολίζει πανεύκολα. Την κάνει διάφανη. Βουρ στα ενδότερα. Φωτίζει πρώτα τα

ορεκτικά. Ωμοπλάτη σπάλα παιδιά. Τς τς τς. Τι τραγανιστά. Τσιπς, κρουτόν, κρακεράκια. Μετά, αποκαλύπτει το πρώτο πιάτο: στηθάκια του γαλάτου, αγνά, ανόθευτα, χωρίς πρόσθετα και συντηρητικά, στο τέλειο μέγεθος και σχήμα, σα δάκρυα τυραννόσαυρου που πέτρωσαν μέσα στη λάβα. Και, τέλος, ο ήλιος ο ηλιάτορας, σηκώνει το καπάκι της πιατέλας και, βουαλά! Ήρθε η ώρα για το τσιμπούσι: ιδού, το χνούδι των μηρών σου είναι γκαζόν είναι βιζόν είναι δουλειά τεχνίτη, ο αφαλός σου κάλυκας τονρευτός γεμάτος με πιπεράτο αφέντι, και η σταρένια σου κοιλιά μια θημωνιά με φράχτη από κρίνα να τον πηδήξω χιπ και κοπ να πάω να τα βοσκήσω.

Ναι, αυτό ήθελα. Ολόκληρος. Φουντωμένος. Από τις αμυγδαλές μου μέχρι το μετατάρσιο. Να χιμήξω. Όλος. Πάνω της. Χιπ και κοπ.

Όλος.

Πάνω.

Της.

Μου είχε κοπεί η ανάσα. Φέρτε μου μια νταλικά καθαρόν αέρα. Ή μάλλον, καν' τες δύο. Help, αγιούτο, κι όλα τα σχετικά.

Συγκρατήσου, γλυκύτατέ μου, αυτό σκέφτηκα. Πιάσε πάλι τα ηνία. Εσύ είσαι ο αρχηγός. Εσύ ο καπετάνιος, εσύ κι ο μούτσος. Βίρα τις άγκυρες, είπα. Όρτσα τα πανιά, είπα. Κιρκαπούμπα Σίγκο Πέπε, είπα, δηλαδή, Δώσε Μου Δύναμη ω Πάνσοφο Σύμπαν. Μιλούσα, ήδη, με το Σύμπαν, στη γλώσσα που μόνο εγώ κι εκείνο την ξέραμε πάνω σε όλο τον πλανήτη. Κάθε φορά που ζοριζόμουνα, άρχιζα και μιλούσα στο Σύμπαν. Κι εκείνο, τότε, μου απάντησε (σε μετάφραση):

«Μην κωλώνεις. Σήκω στα πόδια σου και όρμα».

«Λες;»

«Ούτε συζήτηση».

«Κι άμα με φτύσει;»

«Θα της κλέψω το σάλιο».

«Κι άμα φωνάξει;»

«Θα της πιω τη φωνή».

«Κι άμα το βάλει στα πόδια;»

«Χε, χε, αυτό το έχω φροντίσει κιόλας. Για ρίξε μια ματιά κατά 'κει», απάντησε το Σύμπαν.

Κι έριξα μια ματιά. Και γουργούρισαν τα έντερά μου όλο χαρά από αυτό που είδα. Η Μπεατρίς, γονατισμένη πλάι στο καρότσι, να προσπαθεί να ξεμαγκώσει την μπροστινή δεξιά ρόδα, η οποία είχε πιαστεί για τα καλά ανάμεσα σε δυο σπασμένες πλάκες.

Ντάνγκεσεν, Σύμπαν, μурμουύρισα, και σηκώθηκα από το παγκάκι.

Και ρίχτηκα αμέσως στο κυνήγι.

«Καλημέρα», είπα στην Μπεατρίς. Την καλημέρα που μπορεί να πει κανείς σε μια μурλοπόλη σαν τη Νέα Υόρκη. Καλημέρα, μήπως πουλάτε φρέσκα βρέφη; Καλημέρα, μήπως είστε πόρνη; Καλημέρα, να σας διαβάσω ολίγον Καβάφη;

Μου απάντησε:

«Καλημέρα». Και μάλιστα, χαμογελαστά. Χωρίς να βγάλει αναισθητικό περιστρόφο. Χωρίς να τσιρίξει τσιρίδα μεγάλη.

Μίος ντίος, καλέ θεούλη, κάνε την να πει το ναι.

«Μήπως θα μπορούσα να σε βοηθήσω;»

Έλα ρε θεέ, καν' το για μένα.

«Ναι, βέβαια, αν δεν σας είναι κόπος», απάντησε ταχύτατα η γαζελομπεατρίς.

Όκει, το πιστεύω, υπάρχουν μωρέ θεέ.

Γονάτισα κι εγώ στο πλάι της. Και με πήραν οι μυρωδιές της και με ζουρλάνανε. Τα ρουθούνια μου υγράθηκαν, μουσκέψανε, δεν ξέραν τι να λιμπιστούνε πρώτο. Αυχένας με άρωμα ακνιστής σοκολάτας. Στηθούλια ωσάν караβίδες ψητές με βούτυρο. Μηροί που εκπέμπανε μοσχοβολία μαιευτηρίου με τριάντα φρέσκες καισαρικές. Πλάτη όπως πιατέλα με πυλωρούς παρθένων. Γιαμ γιαμ. Να θυμηθώ να ξεκινήσω με την πλάτη της το τσιμπούσι μου.

«Πω, πω, βλέπω έγινε μεγάλη ζημιά εδώ», εγώ, με φωνή ειδήμονα εκτιμητή φυσικών καταστροφών.

«Δηλαδή, τι ζημιά;», εκείνη, με φωνή τρεμάμενης ανεμώνης που μεγαλώνει όλο τρόπο στη μέση από ένα εκτροφείο κοκαϊομανών ελεφάντων που τριποδίζουν τριγύρω της έξαλλοι.

«Να, δεξ και μόνη σου, η ρόδα σκίστηκε στη μέση», πάλι εγώ, δείχνοντάς της τη ρόδα, που είχε σκιστεί από την κοφτερή άκρη της σπασμένης πλάκας.

«Ω, Θεέ μου», πάλι εκείνη, με το χέρι της να πιάνει και να μαλάζει απαντωτά την ξεφουσκωμένη ρόδα μέσα στη χούφτα της...

Ήρεμα, κοπέλα μου, μη βγάλω τώρα το αλυσοπρίονο απ' την κωλότσεπη.

«Μήπως έχεις ρεζέρβα μαζί σου;»

Έτσι μπράβο, σωστή ερώτηση, σπρώξε την τώρα Πίτερ, να πνιγεί στον πανικό της, κι ύστερα βούτα την απ' τα μαλλιά, σούπερμαν εσύ του πάρκου.

«Δδδεν κσσσέρωωω..., ννα πσσσάκσσσωωω». Ωωωωου, διακρίνω ένα τρέμουλο απελπισίας βαθιά μέσα στα εντεράκια σας, δεσποσύνη, ή μήπως το φαντάζομαι;

Σηκώθηκε κι έψαξε στο μάρσιπο του καρτσιού. Κι έβγαλε κι ακούμπησε στις τσιμεντόπλακες. Ένα μπιμπερό με κατουρλί χαμομήλι. Ένα πακέτο μωρομάντηλα με άρωμα ουδετερί. Μια πλαστική θήκη με δυο πιπίλες, η μια ορθοδοντική με σταγονόμορφη απόληξη. Ένα πακέτο με αυτοκόλλητα πάμπερς. Ένα τρίφυλλο τσιγαρλίκι σε οικογενειακό μέγεθος. Ένα πλαστικό μπουκαλάκι με νερό. Μια ρεζέρβα ποδηλάτου; Ευτυχώς όχι.

Θεέ, δεν ήξερα ότι με πας τόσο.

«Δυστυχώς όχι, δε βλέπω καμιά ρεζέρβα εδώ», είπε το κουτορνιθέξ μπουμπουκίني των ορεκτικών αγρών μου.

«Πάντως δεν την έκλεψα εγώ», απάντησε ο ετοιμόλογος κονφερασιέ με τα λιμαρισμένα δόντια, ο γνωστός σε όλους μας και ως Πίτερ.

«Ουφ, χι χι, ουφ», ή κάπως έτσι ακούστηκε το ανθρωπόμορφο καϊμάκι που στεκόταν δίπλα μου, γελώντας με ανακούφιση. Αχ, γιατί να είμαι τόσο μάστορας στη χαλαρωτική τέχνη;

Όσην ώρα η μπιζουτιέρα μου χαχανογελούσε νευροχαλαρωτικά, εγώ πίεζα τη σκισμένη ρόδα στα κρυφά να της φύγει τελείως ο αέρας ώσπου της έφυγε τελείως και ήτανε πια μια σκισμένη ρόδα χωρίς καθόλου αέρα και το καρότσι έγερνε αγρίως από τη δεξιά μεριά και ποια ασυνείδητη νταντά μπορεί να αφήσει ένα μωρό μέσα σε ένα τέτοιο σακατεμένο καρότσι ένα καρότσι καρμανιόλα ένα καρότσι κροκόδειλος που χασμουριέται

πριν χάσει με μια βούκα τον τρυφερό σαρκοπολτό που αιχμαλωτισμένος στα κροκοδείλια σαγόνια πέρδεται όλο τρόπο καταπάνω στις αμυγδαλές του;

«Λοιπόν;», τη ρώτησα.

«Λοιπόν τι πράγμα;», με ρώτησε.

«Τι σκέφτεσαι να κάνεις τώρα»;

«Να γυρίσω το μωρό στο σπίτι».

Τέλεια. Πρόκειται για εντελώς ηλίθια. Πεντανόστιμη και τρισηλίθια.

«Με τι καρότσι; Κοίταξέ το, δεν πάει ούτε ένα μέτρο μπρος», είπα με τραγικό

ύφος, κι έσπρωξα το καρότσι με δύναμη, και το καρότσι μού φέρθηκε υπέροχα και δεν κουνήθηκε ούτε πόντο από τη θέση του. Καλόσο καρότσι, καλόσο, πάρε ένα μπισκότο.

Ανυπομονούσα τόσο πολύ, που βαρέθηκα να απομνημονεύσω τη διαδρομή. Χορτάρια, γκαζόν, ποδηλάτες, περιστέρια, γριές, παιδάκια, τσιριδάκια, κοτσιδάκια, ερωτευμένοι στα παγκάκια, όλο το συνηθισμένο σκατολόγημα κάθε πάρκου.

(Τοπογραφική υπενθύμιση: εξακολουθούμε να βρισκόμαστε γονατισμένοι μπροστά από το καρότσι. Προτροπή αναγνώστη: δε

σηκώνεστε, επιτέλους; Συγγραφική χλέπα: στο δικό σου το διήγημα, ορέ αναγνώστα, να τους βάλεις να στέκονται όλοι κλαρίνο, εδωπέρα άλλος κάνει κουμάντο.)

Επιστροφή στη δράση.

Σηκωθήκαμε ταυτόχρονα.

Με κοίταξε.

Την κοίταξα.

Το κοίταξα.

Ήταν σκεπασμένο με μια κουβέρτα. Σκέτος μπόγος. Ούτε που σάλευε μες στο καρότσι. Μωρά. Πιφ. Πιφ και ουστ.

Ξαναγυρνώ στην Μπεατρίς. Μπεατρίς, αχ, Μπεατρίς, αιώνια αξία. Τι γεύση να 'χει το καρύδι του λαιμού σου;

Στέκεται και με κοιτάζει σα χαζή. Μια εμένα, μια την ξεφούσκωτη ρόδα, και μια το μωρό. Αφήνω να περάσουν είκοσι δευτερόλεπτα ακριβώς. Αμίλητος. Αμείλικτος. Κι ύστερα, μιλάω.

«Κάτι σκέφτηκα».

Η Μπεατρίς με κοιτάζει. Αρνάκια βελάζουν ικετευτικά μέσα στο βλέμμα της. Άλλα πέντε δευτερόλεπτα σιωπής. Ρε αναγνώστες, σημειώνετε προσεκτικά τους χρόνους μου ή καζεύετε;

«Αλλά δεν ξέρω αν με βολεύει...»

Τρία δευτερόλεπτα παύση. Εντελώς αμίλητος.

«Έχω κι ένα ραντεβού στη μιάμιση...»

Τρία δευτερόλεπτα κοίταγμα ρολογιού.

«Τέλος πάντων, για πες μου...»

Παύση κατά βούληση εδώ. Τεστάκι: εσείς για πόσης διάρκειας παύση την υπολογίζετε;

«Προς τα πού πηγαίνεις;»

Η Μπεατρίς (όνομα για γλυψιμοδαγκωφάγωμα, isn't it?) σηκώνει το χέρι της και δείχνει δυτικά.

(Όσοι επείγονται για δράση, να προσπεράσουν αυτή την παράγραφο. Όσοι είναι της σχολής του slow food, ας παρατηρήσουν, μαζί μου, νωχελικά το χεράκι της Μπεατρίς. Όχι ολόκληρο, μονάχα τον καρπό και τα δάχτυλά της. Καρπός carpe diem, γεμάτος υποσχέσεις για ένα απολαυστικό επιδόρπιο. Τραγανός, γκριτζανιστός, πιπιλίσιμος, γεμάτος με λεπταίσθητους χυμούς να απλώνονται στη γλώσσα μέσα από τους οστέινους πόρους του. Σοκολατένια δάχτυλα, σοκολατένια πέτσα, ένα ιδανικό σνακ για να συνοδέψει το κονιάκ σας πλάι στο τζάκι, με τα ξύλα να τριζοβολούν και τη βροχή να μαστιγώνει σλατσ τα τζάμια, ενώ η γάτα χουρχουρίζει χουζούρικα στα πόδια σας, γλείφοντας τον πεταμένο μισοφαγωμένο παράμεσο της Μπεατρίς.)

«Να, εκεί είναι το σπίτι της κυρίας μου».

«Στο Ντακότα; Αλήθεια; Ε, είσαι πολύ τυχερή. Κατά 'κει πήγαινα κι εγώ, μπροστά στο Πλανητάριο είναι το ραντεβού μου!»

Μπεατρίς κοιτάζει κύριο Πίτερ απορημένη. Κύριο Πίτερ κοιτάζει Μπεατρίς λιγωμένο. Κύριο ελέησον Μπεατρίς. Αμ δε.

«Λοιπόν, άκου να δεις τι θα κάνουμε. Εσύ θα πάρεις το μωρό στην αγκαλιά σου, κι εγώ θα κουβαλήσω το καρότσι. Σε ένα τεταρτάκι θα έχουμε φτάσει. Εσύ θα πας στην κυρία σου, κι εγώ στο ραντεβού μου. Τι λες;»

Σιγά να μην είναι η κυρά της στο σπίτι τέτοια ώρα. Στις μπουτίκ θα γυρίζει.

«Η κυρία μου λείπει στα μαγαζιά...»

Το 'πα εγώ.

«...δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω...»

Δεν πειράζω, ασ' το πάνω μου.

«...το καρότσι δεν βαρύ είναι;...»

Άντε μπράβο, χάσε κι άλλο τα λόγια σου, γίνε λιώμα Μπεατρικινί μου.

«Πάρε από μέσα το μωρό να ξεκινήσουμε, γιατί άρχισε να ψιχαλίζει», πρότεινα αποφασιστικά. Είχε αρχίσει στ' αλήθεια να ψιχαλίζει.

Θεέ, θέλεις καμιά χάρη από μένα; Γιατί μου ρίχνεις τόσο γλείψιμο σήμερα;

Έσκυψε πήρε τον μπόγο με το μωρό, φορτώθηκα το καρότσι παραμάσχαλα, και ξεκινήσαμε. Πράγματι, ήταν βαρύ το ρημάδι, σκέτο κουρσούμι. Μου αξίζει διπλή μερίδα, σκέφτηκα.

Μπρος εκείνη, πίσω εγώ. Ανυπομονούσα τόσο πολύ, που βαρέθηκα να απομνημονεύσω τη διαδρομή. Χορτάρια, γκαζόν, ποδηλάτες, περιστέρια, γριές, παιδάκια, τσιριδάκια, κοσιδάκια, ερωτευμένοι στα παγκάκια, όλο το συνηθισμένο σκατολόγημα κάθε πάρκου και συγγνώμη για την έκφραση, αλλά δεν είπα και «πουτσόφατσες» ή «αρχιδόσουπα», απλώς «σκατολόγημα» είπα, αυτό και στην τηλεόραση το λένε.

Σε είκοσι λεπτά ήμασταν μπροστά στο Ντακότα, στον 710 Δρόμο. Το ξέρετε βέβαια

πώς μοιάζει απ' έξω, σαν το χνώτο του Δράκουλα είναι. Ή, μάλλον, σαν το ρέψιμό του. Κι άμα βρέχει κιάλας, ίδια η ροχάλα του. Ποτέ μου δεν το χώνεψα. Σκέτο μηνιμόσυνο είναι η φάτσα του. Αετώματα και βλακειές. Σοφίτες κι αηδίες. Ρε κοροϊδάρες, εσάς μιλάω ρε, μέσα εκεί, πληρώνετε κιάλας για να μένετε σε τέτοιο παλιόσπιτο;

«Φτάσαμε», μου είπε η Μπεατρίς, όταν βρεθήκαμε έξω από την αυτοκρατορική είσοδο του μεγάρου.

Προσοχή τώρα, θέλει χαμηλές μπαλιές σ' αυτήν τη φάση.

«Είδες τι εύκολο που ήτανε;», της λέω.

Περισκοπική ματιά. Ο θυρωρός ξεφορτώνει καμιά σαρανταριά σακούλες με ψώνια από μια λιμουζίνα.

Φίνα. Τον βλέπει κι η Μπεατρίς. Ακόμη πιο φίνα. Εκείνος ούτε που μας προσέχει.

Φίνα εις την δεκάτη. Τέτοιο: φίνα ΙΟ.

«Στάσου να σου φορτώσω το καρότσι στο ασανσέρ», της προτείνω.

Πορεία στο διάδρομο με τη μοκέτα, παχιά μοκέτα, μπροστά η Μπεατρίς και πίσω εγώ, η Μπεατρίς η μπιούτιφουλ, η Μπεατρίς η μπάρμπεκιου η τραγανή, η Μπεατρ μαύρα μαλλιά κρουστό ζουμερό κρεατάκι, η Μπε φτάνει μπροστά στην είσοδο του διαμερίσματος.

Περνάμε την είσοδο. Στη μέσα αυλή, η Μπεατρίς χαιρετά τον άλλο πορτιέρη. Τον χαιρετώ κι εγώ, μ' ένα βλέμμα του σιλι «τι γίνεται φιλαράκο; Η κυρά σου στο σπίτι καλά; Άντε τώρα να γυαλίσεις κάνα πόμολο». Μπαίνουμε στο κτίριο και φτάνουμε μπροστά στο ασανσέρ. Αν είκανε ασανσέρ στα κρεματόρια, σαν κι αυτό πρέπει να ήτανε. Σιδερόφρακτα. Το ασανσέρ είναι ήδη στο ισόγειο, και

περιμένει. Η Μπεατρίς κρατάει αγκαλιά το μωρό, και περιμένει. Το μωρό ξυπνάει απότομα, και δεν περιμένει. Αρχίζει να τινάζει χέρια πόδια κεφάλια σκούζοντας σπαρακτικά. Έτσι όπως είναι μπαγλαρωμένο μέσα στο κουβερτόνι του, μοιάζει μ' ένα πηχτό ζελέ που αναταράχτηκε και κάνει γκελ προς όλες τις κατευθύνσεις.

«Στάσου να σου την κρατήσω ανοιχτή», λέω στην Μπεατρίς μου, κι ανοίγω την πόρτα του ασανσέρ με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο εξακολουθώ να κρατώ το καρότσι παραμάσχαλα. Η τζουτζουκλέρα μου μπαίνει στο καρότσι, από πίσω κι εγώ, με υφάκι νοικοκύρη που γυρνάει από μια βόλτα με τη φαμελιά, και τη ρωτάω με φωνή γυμνοσάλιαγκα: «Σε ποιον όροφο;». «Στον έβδομο», μου απαντά το αραβούργημα, πατώ κι εγώ το κουμπί και ανεβαίνουμε.

Βουμ, βουμ, φτάσαμε. Ξανά τα ίδια. Άνοιγμα πόρτας, έξοδος αμάχων, πορεία στο διάδρομο με τη μοκέτα, παχιά μοκέτα, φραγκάτη, μπροστά η Μπεατρίς και πίσω εγώ, η Μπεατρίς η μπιούτιφουλ, η Μπεατρίς η μπάρμπεκιου η τραγανή, η Μπεατρ μαύρα μαλλιά κρουστό ζουμερό κρεατάκι, η Μπε φτάνει μπροστά στην είσοδο του διαμερίσματος, η Μπε σταματά γυρίζει με κοιτάει.

Μακρά βαριά σιωπή, χορογραφία βλεμμάτων. Στις γαλλικές ταινίες αυτή είναι η στιγμή όπου ο γιος ομολογεί, «ναι μητέρα σάς ποθώ από πολύ μικρός, θέλετε να σοδομιστούμε;», ενώ η σιωπηλή μητέρα κρεμογλείφει τη σιωπηλή θυγατέρα καθώς αυτή

πεοπαίζει τον σιωπηλό πατέρα που παρακολουθεί τη σκηνή, καθώς αργοπίνει το συλλεκτικό κονιάκ του ακούγοντας μια σουπερσπάνια εκτέλεση ενός πανάγνωστου κονσέρτου για τρία σοδομικά βιολιά.

Αν εξακολουθείς να υπάρχουν, τώρα θα το δείξεις. Και μετά, πάρε ρεπό, εξοδούχος ντε, συν πέντε μέρες οδοιπορικά. Θεέ, σ' εσένα μιλάω.

Έχω φορέσει το πιο κακόμοιρό μου ύφος. Μιζεράμπιλε βίζου, το καλύτερό μου. Καλέ κυρία λυπηθείτε τον άμοιρο κούλη παιντιά καρκινούχα παππούς γκιαγκιά χέζει πάνω τους κουτσή γκυναίκα ρουφ ρουφ όπιο βράντι-πρωί τεόςσχωρέςταποταμένασας.

«Έχετε χρόνο να σας φτιάξω ένα ζεστό τσάι; Είστε πολύ κλωμός», λέει.

Δηλαδή, εντάξει; Δηλαδή τώρα εγώ θα περάσω αυτή την πόρτα εγώ; Δηλαδή, εντάξει; Εντάξει, τώρα; Να κάνω ένα εσωστρεφές γιούπι; Έκανα. Άντε κι άλλο ένα. Κερνάω ποτά σε όλους. Άντε μάγκες, πιείτε από ένα για τον Πίτερ. Πιες κι εσύ, Θεέ, τώρα είσαι ελεύθερος υπηρεσίας.

«Να μη σε βάζω σε κόπο...», ψιθύρισα ξεψυχισμένος.

Μα έχει βάλει κιάλας το κλειδί στην πόρτα.

Και την ανοίγει.

Και μπαίνουμε.

Η σοκοφρέτα Μπεατρίς με το βρέφος αγκαλιά.

Ακολουθεί εγώ ο Πίτερ με το καρότσι παραμάσχαλα.

Σάλιο πικρό. Το λεπίδι στην κωλότσεπη μου. Η Μπεατρίς μπροστά μου. Δεν μπορώ να ξεκολλήσω τα μάτια μου από επάνω της. Από το κρέας της.

Πρώτα θα σε γδάρω, γαζέλα μου.

Το σπίτι δεν έλεγε και πολλά. Γεμάτο αμπαζούρ, χαλιά και πίνακες. Δεν είναι ώρα να μιλήσουμε για τους πίνακες τώρα. Στη χώνεψη, ίσως.

«Καθίστε», μου είπε η Μπεατρίς και μου έδειξε τον καναπέ.

Κάθισα.

Πήρε το μωρό και το άφησε μαλακά σε μια ταντελένια κούνια λίγο παραπέρα.

«Πάω στην κουζίνα να φτιάξω το τσάι σας και το γάλα του», μου είπε η σοκολατούχος Μπεατρίς, «Δε θ' αργήσω». «Ούτε κι εγώ», μου' ρθε ν' απαντήσω, μα το κατάπια.

Και πήγε στην κουζίνα.

Και με άφησε μόνο.

Ώρα για γενικό έλεγχο.

Λεπίδι; Τσεκ. Συρματόσχοινο στη μέσα τσέπη του σακακιού μου; Τσεκ. Μονωτική ταινία για το στόμα της; Νταπλ τσεκ. Φορητό μαχαιροπίρουνο; Καρατσέκ. Όλα καλά λοιπόν, ας ηρεμήσουμε τώρα.

Έγεια πίσω στον καναπέ και μισόκλεισα τα μάτια. Είχα κουραστεί. Παραήταν βαρύ το καρότσι του μωρού. Που τώρα κάνει γκριν μια μικρή μωρουδίσια γκρίνια. Όση πρέπει για να φτιλιαστώ. Γκριν, again. Ρε συ, λίγο σεβασμό στο χαμάλη που σου κουβάλησε το καρότσι. Κι εσύ ρε θείο λίγο σεβασμό στα βρεφικά έθιμα. Πριτς. Στα μούτρα σου, ρε μούλικο. Αμάν ρε μπάρμπα, πώς σου φαίνεται ότι είσαι μπακουροστριμάδι. Τι είπες ρε σπορίδι; Γκριν, πριτς. Όκει, εσύ το θέλησες, πουτάνας γιε (ή κόρη; ποτέ μου δεν το έμαθα).

Σηκώθηκα. Ο θυμός μου έτρεχε από τα μπατζάκια. Διέσχισα πρώτα με ύπτιο και μετά με κρόουλ το πέλαγος της τσατίλας που είχε σχηματιστεί στη μέση του σαλονιού, κι έφτασα στην απέναντι ακτή. Στην ερημική ακτή μ' ένα καρότσι τίγκα στο μωρό: Και τώρα, οι δυο μας. Δεν έχει δρόμο για σε, δεν έχει οδό.

Έσκυψα πάνω από το καρότσι.

Έσκυψε μαζί μου και το συρματόσχοινο στη μέσα τσέπη του σακακιού. Έσκυψε και το λεπίδι. Έσκυψαν και τα δόντια μου. Πάνω από το μωρό.

Η ανάσα του μύριζε γάλα.

Όχι, λάθος. Η ανάσα του μύριζε γαλακτοπωλείο. Ένα μεγάλο, ψηλοτάβανο γαλακτοπωλείο. Με πολλά ταψιά στη βιτρίνα του. Γαλακτομπούρεκα, γαλατόπιτες, γαλαντόμα ρυζόγαλα. Και πολλά κεσεδάκια στο ψυγείο του. Βούτυρα, γιαούρτια, καϊμάκια. Και με το γκαρσόνι να περιφέρεται στην αίθουσα με μια τρόμπα στο χέρι, ψεκάζοντας με ζεστό αφρόγαλο τα πατώματα, τους τοίχους, τα τραπέζια, τους σβέρκους των πελατών. Οι οποίοι εκπέμπαν ρεψιές γεμάτες γαλατίλα.

Το μωρό είχε ησυχάσει απότομα και κοιμόταν γαλήνιο. Το καρύδι στο λαιμό του αναταράζονταν ανάλαφρα σαν κουνούπι που παγιδεύτηκε κάτω από την πέτσα τού γιαουρτιού και ψάχνει άνοιγμα να ξεκουθεί έξω.

Είχα καιρό να φάω γιαούρτι.

Θέλω να φάω γιαούρτι για ορεκτικό.

Γιαούρτι καρύδι κουνούπι σλουρπ.

Σάλια στη γλώσσα μου.

Έσκυψα πάνω από τον μωρουδίστικο λαιμό.

Τα δόντια μου κροταλίζοντας.

Γκαγκάν γκαγκάν.

Και τότε

(Πριν τη φρίκη όμως, επιβάλλεται ένα διάλειμμα με υψηλές ιδέες. Πού βαδίζει ο πλανήτης μας; Τι θα απογίνουν τα δάση του Αμαζονίου; Ο συγγραφέας ζει ακόμα στις μέρες μας ή πέθανε; Εκείνος γράφει το κείμενο ή το κείμενο γράφει εκείνον; Τελικά, ποιος νίκησε στον Εμφύλιο, οι ιδέες ή τα όπλα; Ήταν κωλομπαράς ο Άρης; Ήταν καλοί άνθρωποι οι κοτζαμπάσηδες; Ποιος σκότωσε τον Όμηρο; What's to be done?)

Και τότε,

Προσοχή, προσοχή, γίνεται hot

Το μωρό άνοιξε τα μάτια του

Με κοίταξε αγριεμένο

Μούγκρισε

Ουγκ

Βλέμμα χασάπικο

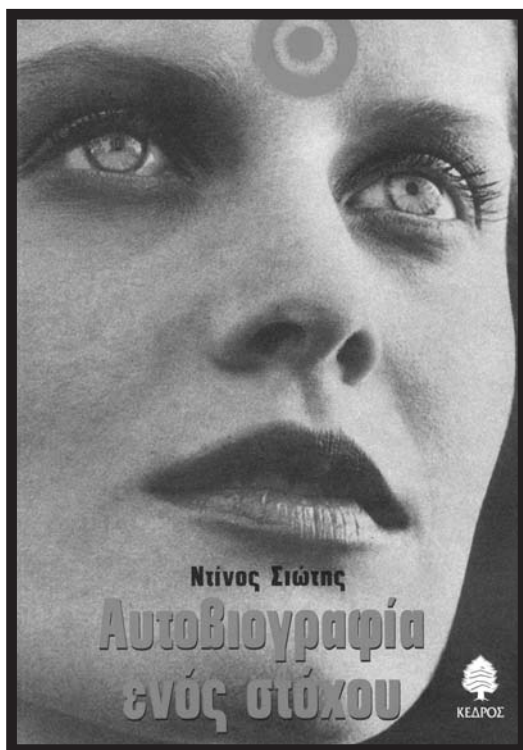
Άνοιξε τα σαγόνια του

Ανακόντα

Τινάχτηκε όλο λύσσα πάνω μου

Έμπηξε τα δόντια του στο λαιμό μου
Κρύα δόντια κρακ κρακ
Βαθιά στο κρέας μου
Κι άρχισε να το μασά
Να το βυζαίνει
Αίμα να βυζαίνει αίμα
Σκάβει να βρει καρωτίδα μασάει την καρωτίδα μου
Θόλωσα
Χέστηκα τσίρλα κυλάει μουσκεύει τις κάλτσες μου
Τέρας ξεκόλλα από πάνω μου τέρας ουστ
Τα χέρια μου παράλυτα νεκρά σαν ξεφτίδια νεκρόκασας
Βυζαίνει δαγκώνει βυζαίνει την καρωτίδα μου
Ναρκώνομαι το καρότσι με ρουφάει μέσα του αργά
Λίγο πριν χυθώ ολόκληρος μέσα στη νάρκη ακούω
Την πόρτα της κουζίνας ν' ανοίγει
Γυρνώ κοιτάζω
Η Μπεατρίς
Τα μάτια της φλογίζουν κόκκινα
δυο πυρωμένες όχεντρες έξτρα λαρτζ
Κροταλίζει τα δόντια της ούλα ξέσκεπα πύο στάζουν
Ένα μαχαίρι κρατά πλησιάζει συρίζοντας
Η γλώσσα του μωρού στριφογυρνά
σκάβει το λαρύγγι μου γλείφει λαίμαργα
Λαίμαργη λυσσάρα Μπεατρίς με κοιτά
γλείφει τα χείλια της πλησιάζει στόμα ολάνοιχτο
οι αμυγδαλές της πεταρίζουν ορεχτικά πάτα-κιούτα
Στράφτει η λάμα καθώς την υψώνει κατά πάνω μου
Φύγε Πίτερ φύγε
Το χνώτο τής Μπεατρίς στα μούτρα μου
ρεψιά φυματικού βατράχου
Φύγε Πίτερ φύγε
Παίρνω μια ανάσα βαθιά
Τινάζομαι προς την εξώπορτα
Μωρό και Μπεατρίς βελάζουν πίσω μου παραπονιάρικα
Βελάζουνε την πείνα τους για μένα
Βραχνό βέλασμα σαν παράπονο βόθρου όταν στερεύει
Φύγε Πίτερ φύγε
Τρέχω στο διάδρομο στις σκάλες κουτροβαλώ
Φύγε Πίτερ φύγε
Ούτε που θυμάμαι πώς βρέθηκα έξω στο πεζοδρόμιο
Κρύος αέρας αίματα στο πουκάμισο
Κρέατα να μου κρέμονται απ' το λαιμό ένας περαστικός ουρλιάζει
Φύγε Πίτερ φύγε

Μια σειράνα σειρηγορεύεται πίσω μου
Φύγε Πίτερ φύγε
Περνώ το δρόμο κώνομαι στο πάρκο
Ένας σκύλος γαβγίζει μεταβολή κρύβομαι κάτω από τη γέφυρα του πάρκου
Σφουρίχτρες από πάνω μου αστυνομία πολίς νιώθω να πλησιάζουν
Φύγε Πίτερ φύγε
Ένα καπάκι υπόνομου κάτω απ' τα πόδια μου
Το σηκώνω και ρίχνομαι μέσα στο τούνελ
Γλαφ
Βρομόνερα σκοτάδι ζάλη ύπνος βαθύς
κι ύστερα από πάνω μου αδέρφια εσείς
των υπονόμων δύσμοιρες υπάρξεις, χρόνια τώρα, αδέρφια μου
στο σκότος τής κάτω γης
πείτε μου, τι μαθαίνετε; με ψάχνουνε ακόμα;
σέρνει ακόμα για δόλωμα το καρότσι της στο πάρκο η Μπεατρίς; (δε)

Κυκλοφορεί

Μαύρη διαφήμιση